

PANŮV
TAJEMNÝ ODKAZ

ZTRACENÉ INSIGNIE

Sandra Regnierová

FRAGMENT

Pánův tajemný odkaz

Ztracené insignie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sandra Regnierová

Pánův tajemný odkaz: Ztracené insignie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Sandra Regnierová se narodila a vyrůstala ve vulkanickém pohoří Eifel. Po škole se stala úřednicí a měla jediné přání, odjet do Francie. Místo toho se provdala za muže s francouzským příjmením a zůstala doma. Dnes je Sandra Regnierová nezávislá a dokáže všechny krásy života zasadit do správného rámu. To znamená nejen vše, co se dá pověsit na zeď, ale i příběhy vznikající v její fantazii.

PANŮV
TAJEMNÝ ODKAZ

ZTRACENÉ INSIGNIE

Sandra Regnierová

Mým „bestsellerům“
Marii-Jeanne a Raoulovi.

A samozřejmě Valentinovi,
který by světu scházel.

I. DÍL

JINÝ SVĚT

RADA KORUNY

Sál byl spoře osvětlený. Tváře všech přítomných sedících okolo kulatého stolu byly tak vážné, že v ponurém světle působily jako masky.

Na okna dopadal déšť a v dálce hřmělo. Jako by to vystihovalo náladu pěti mužů a dvou žen.

„Musíme se dohodnout,“ pronesl muž sedící na nejzdobnější židli. Zbývajících šestice na něj upřeně hleděla. V jejich tvářích se nepohnul ani sval.

„Jsi si jistý, že ten nový zápis byl vysvětlený správně?“ zeptala se žena s vlnitými rusými vlasy sedící o tři židle dál.

„Kniha prorocství se ještě nikdy nezmyšlila,“ prohlásil muž napravo od ní tónem, jako by ho osobně urazila.

„To ne, ale už se stalo, že zápisy na jejich stránkách byly špatně vyložené,“ namítl muž naproti němu.

Muž po druhém boku ženy s rusými vlasy si odkašlal. „Myslím, že tentokrát nic chybně vyložit nelze.“

„Ovšem stále hovoříme o rozhodnutí, které není možné vrátit,“ poznamenala druhá žena, s bílými vlasy spletenými do složitého copu, zdobícího její hlavu. „Než se rozhodnu, chtěla bych své rozhodnutí patřičně zvážit. Ne jako naposledy, když jsme došli k závěru a kniha následně předpověděla zánik. Vzpomínáte si?“

„V poslední vteřině jsme to stihli změnit,“ souhlasil s ní muž sedící na trůnu. „Jenomže tentokrát jsou fakta zcela jiná.“

„Jak doslova zní to, co stojí v knize?“ zeptal se muž nalevo od rusovlásky. Byl to konstábl, velitel stráží v Jiném světě.

Muž, který se před chvílí cítil dotčeně, okázale přednesl řádky z paměti.

Vše završí ohlášená spása.
Červená proti Bílé.
Světlo proti Temnotě.
Záleží na tom, jak padnou kostky,
padne-li Světlo,
skončí Temnota.
Kostky budou vrženy každým okamžikem.

Na chvíli znovu zavládlo ticho.

Pak žena se světlým copem, senešalka, vysoká úřednice královské říše, pronesla: „První část proroctví není, jak známo, nic nového. Kdy k němu byla připojena ta poslední věta?“

„Před dvěma hodinami,“ odpověděl muž, Merlin ze školy na Avalonu.

V odpověď zazněl hluboký povzdech z úst přítomných členů Rady koruny.

Konstábl se předklonil. „Nebylo by možné ovlivnit rozhodnutí zachránců, tedy těch předpovězených?“

„Vždyť už je na ni nasazený Lee, ne? Nemělo by pro něj být těžké dosáhnout toho, aby se mu podvolila,“ řekla světloušasá senešalka s ironickým pousmáním muži sedícímu proti ní. „Má výtečné šance zmanipulovat Vyvolenou v náš prospěch.“

„Obzvlášť když je jí přislíbený,“ dodala rusovláska, strážkyně pokladny.

„Nějaký význam to mít musí,“ přikývl konstábl. „Kniha proroctví by takováto spojení nezmiňovala jen tak pro nic za nic. Bude nás Lee podporovat?“

Otázka byla určena muži napravo od krále.

„Lee učiní to, co mu bude uloženo,“ odpověděl kancléř rozhodně.

„K tomu byl vychovaný,“ přitakal Merlin, sedící vedle rusovlasé strážkyně pokladny.

„Co si myslíš ty, Eamone?“ obrátil se Oberon na svého syna, který až dosud mlčel.

Eamon se zhluboka nadechl a pohlédl do tváří přítomných členů Rady koruny plných očekávání. Poté řekl: „Myslím, že nikdo z vás Vyvolenou

nezná. Víte o ní pouze to, o čem vás informují havrani. Udělá to, co bude považovat za správné.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Oberon tichým, ale panovačným hlasem.

„Není taková, jak jste očekávali,“ připustil Eamon a pohlédl svému otci pevně do očí.

Král se opřel. Nikdo se neodvažoval promluvit. Konečně řekl: „Lee se musí víc snažit. Jestliže selže, nebude pro nás mít Vyvolená nadále žádný význam.“

Eamon sevřel rty do tenké linky. „A co Lee? Co s ním bude? Kniha proroctví o nich dvou od tohoto odstavce hovoří pouze jako o dvojici.“

Král pohlédl na kancléře po svém boku. „Jestliže Lee selže, budu to považovat za velezradu.“

Nikdo další se na kancléře pohlédnout neodvážil.

FELICITY

DOCELA NORMÁLNÍ ŠÍLENSTVÍ

Můj život začal být pořádně zmatený. Jsem zasnoubená s půlelfem. Neodvratně zasnoubená, protože v jedné knize stojí, že to je dobré spojení. V knize, která tvrdí, že já, Felicity Morganová, bytem v Londýně, s velikostí bot 40, jsem zachránkyní říše elfů.

První kniha, kterou bych s chutí spálila.

Osmnáct let jsem žila, aniž bych o té knize kdy slyšela. Od chvíle, kdy do mého života před tři čtvrtě rokem vstoupil Lee, již zmíněný snoubenec-půlelf, už nebylo nic jako dřív.

Libovolně jsem se pohybovala v čase, byla jsem společně s Karlem Velikým unesena, v předvečer francouzské revoluce jsem se probudila ve Versailles, a navíc existovala celá řada záhadných úmrtí, která se mnou měla mít něco společného. A aby toho nebylo málo, tak se přímo před mýma očima můj bývalý učitel dějepisu, půlelf jménem Ciaran, proměnil v draka. A tím nemyslím nějakého malého varana – dá-li se o ještěrovi dlouhém dva metry mluvit jako o malém – kdepak, proměnil se v nestvůru o velikosti plejtváka, plivající oheň a vydechující oblaka kouře páchnoucího sírou.

Utekla jsem a od té chvíle jsem ho už neviděla. Příchozí hovory ve svém mobilu jsem ignorovala. Snažila jsem se ze všech sil to všechno vytěsnit z myšlenek, ale úplně se mi to stejně nedařilo.

Jediné útočiště před všemi událostmi mi skýtala škola. Přinejmenším tam panovala jistá normálnost, když jsem nebrala v potaz běžné úlety a místní exoty. Jedním z nich byl každopádně Paul. Před několika týdny se začal chovat jako můj stín. Následoval mě úplně všude, neřekl ani slovo a díval se na mě pohledem, který by

nedokázal napodobit ani bigl. Ustavičně mi chtěl nosit tašku. Přestože jsem ho ani v nejmenším nepovzbuzovala a už vůbec jsem mu nedala najevo jakoukoli náklonnost. Bylo to k nevydržení a chtělo se mi utéct. A přesně to jsem udělala. Prchla jsem před ním na dívčí záchody s kamarádkou Nicole v závěsu.

„Poříd si takový to růžový tričko s obrázkem Hello Kitty, jaké nosí ta pomatená Číňanka na malířském kurzu,“ navrhla mi Nicole, když jsem si myla ruce. „Nebo si nech namalovat nehty každý jinou barvou a s obrázkem Grahama Nortona. To se ho zbavíš jednou provždy.“

„Mám takový temný pocit, že by ho neodradilo, ani kdybych měla na nehtech obličej paní Ehleové,“ zamumlala jsem. Naše učitelka zeměpisu byla ztělesněním moderní „modré punčochy“. Jejím vzorem zaručeně byla Margaret Rutherfordová ze starých filmů se slečnou Marplovou. Přinejmenším se paní Ehleová stejně oblékala – skládaná sukně, zpod které vykukovaly zdravotní punčochy, pletená vesta a bílá halenka. Když měla lepší den, měla halenku s kašmírovým vzorem.

„Asi bych měla zase pár kilo přibrat a vrátit se k mámě do hospody. Pak budu chodit každé ráno pozdě a Paul nebude mít šanci na mě číhat u skříňky.“

Nicole se opřela o zeď a čekala, až si umyju ruce. „Já ti nevím, Feli, od chvíle, co je na škole Lee, ses hrozně změnila. Nejen vzhledem, ale i chováním. Najednou jsi taková... ráznější.“

To nebylo nic nového. Byla jsem mnohem víc fit než dřív, vyměnila jsem neproduktivní práci za lukrativní a z první výplaty jsem si pořídila make-up. To byla jednoznačně pozitivní změna. Tou špatnou byl svět elfů, který na mě byl údajně odkázaný, ale najednou si přestával být jistý, jestli pro něj nepřestavuji nebezpečí. Od okamžiku, kdy se objevil Lee, byl můj život samé překvapení.

„Já si ještě pořád nejsem jistá, jestli je to změna k lepšímu, nebo jestli bych radši nebyla tou starou Felicity. To bylo každopádně mnohem jednodušší.“

Žádní elfové, žádná proroctví, žádné cestování v čase. Možná to bylo i mnohem nudnější. Přinejmenším ty skoky v čase mě bavily. Dokud mi někdo jednu nevpil nebo mě neunesl.

Nicole zkrřížila paže na prsou. „Ne. Protože jinak bys doopravdy skončila v hospodě tvé mámy. Už jsme přemýšleli, co bychom s tím mohli udělat.“

„Vážně?“ zeptala jsem se pobaveně. „Chtěli jste tu hospodu vzít útokem?“

„Něco takového. Jayden chtěl dát reklamu na internet a navrhnout plakáty, aby se něco pohnulo, Phyllis chtěla zapojit svou matku, aby trochu vylepšila interiér a pak tam přilákala své kámošky z lepší společnosti. Co navrhovali Corey a Ruby, o tom radši pomlčím.“

Dojalo mě to. Kdybych přece jen skončila v hospodě, chtěli se moji kamarádi postarat aspoň o to, aby fungovala a vydělávala peníze. Nemám já nejlepší kamarády na světě?

„Tak pojď. Jinak tě Paul připraví i o to poslední útočiště na světě, které máš.“

Jak jsem předpokládala, čekal u mé skříňky.

Ale tentokrát překvapivě promluvil.

„V sobotu?“ zeptal se svým podivně chraplavým, pisklavým hlasem.

„V sobotu?“ překvapeně jsem se na něj podívala. Mluvil jen málokdy.

„Plavání. V Kingfisher Leisure Center. Říkala jsi, že tam se mnou půjdeš.“

A jáje. Pravda. To jsem mu skutečně slíbila, když mi ho kdysi bylo obzvlášť líto. Přemýšlela jsem, jestli se mám na něco vymluvit, nebo mu s konečnou platností říct, ať mi dá pokoj. Ale vzápětí jsem si uvědomila, že nemám nejmenší právo s ním takhle zacházet. PřL, tedy před Leeovým příchodem na školu, by mě Paulova pozornost možná i těšila. (Nicole totiž dělila čas na období přL = před Leem a poL = po Leeovi.) I když, možná ani ne. Jen jsem si vzpomněla, jaké je to, když člověka odstrkují. Nikdy jsem nepatřila k nejoblíbenějším žákům, ale pořád jsem měla Phyllis, Coreyho, Nicole, Jaydena a Ruby. Od začátku střední školy jsme byli blízcí kamarádi.

Paulův psí pohled byl čím dál tím prosebnější.

Bylo mi ho líto. „Tak jo. Pozítří ve dvanáct. Sejdeme se až tam.“
Vůbec nijak nezareagoval. Jen vykulil oči.

Popadla jsem Nicole za paži a vlekla ji za sebou k učebně biologie. „Hlavně mě s ním nenechávej samotnou!“ sykla jsem.

Nicole se jen zakřenila.

Dopoledne uteklo jako nic. Polední přestávku jsme strávili všichni společně ve školním bufetu. Nicole už o sobotě informovala všechny ostatní. Kamarádi byli nadšení.

„Kingfisher Leisure Center? Bomba!“ vykřikl Corey u stolu, když jsem si sedla. Paul stál ještě u výdeje jídla. „Plavání je super. Nebyli jsme tam od Phyllisiných třináctých narozenin.“

„Na to radši moc nevzpomínám,“ zamumlala Phyllis rozpačitě.

„Proč? Neumím si představit, že bys někdy někde vypadala špatně.“ Lee položil svůj táč na volné místo vedle Coreyho a posadil se.

„To ne. Ale nacpala jsem se narozeninovými muffiny a pak jsem skočila šipku z třímetrového prkna,“ vysvětlovala a zrudla.

„A pozvracela se ještě v bazénu,“ dopověděl vesele Corey.

Moc dobře jsme si to pamatovali. Dokazovaly to široké úsměvy ve všech tvářích.

„A kvůli tomu už jste nikdy nešli plavat? Vždyť už je to tak dávno,“ utěšoval ji Lee. V tu chvíli jsem zrudla já. „To ne. Za to jsem mohla já.“ Víc jsem říkat nemusela. Odjakživa jsme měli málo peněz a moji kamarádi se tak kvůli mně vzdali společných návštěv a koupání v drahých akvaparcích.

Lee to okamžitě pochopil. „A teď se tam chcete zase vypravit?“

„Ty bys šel s námi?“ zeptala se Nicole překvapeně.

Lee se zatvářil kysele. „Plavání není zrovna moje parketa.“

„Ale no tak. Dopřej nám šanci tě aspoň jednou v něčem porazit.“

Corey ho bodře šťouchl pěstí do paže.

Lee se znovu ušklíbl. „Ještě si to rozmyslím.“

Vzbudilo to mou zvědavost. Obvykle býval doslova posedlý tím, aby byl v mé blízkosti. Chystala jsem se ho na to zeptat, když vtom do mě strčila Phyllis.

„Nepřipadá ti Ruby nějaká divná?“ upozornila mě na nepřítomně se tvářící kamarádku.

Ruby se našeho hovoru neúčastnila. Což nebylo nic nového. Určitě jí tu sobotu budeme muset minimálně dvakrát nebo třikrát připomenout. Pohlédla jsem na ni a zjistila, že vypadá jako jindy. Toužela se duchem v jiných světech a naprosto vytěsnila okolní zvuky i školní prostředí. Zkrátka typická Ruby.

„Ani ne. Je to stejné jako vždycky,“ řekla jsem a napila se vody.

Phyllis se na mě vytočeně podívala. „Jsi vůbec schopná vnímat ještě někoho dalšího než jen toho svého osobního modela na spodní prádlo?“

Zakřenila jsem se. „To je dost dřina, nemyslíš?“

Obě jsme se podívaly na druhý konec stolu, kde seděl Lee, který se znova spokojeně protahoval a probíral s Coreym fotbalové utkání z poslední neděle. Tričko se mu napínalo přes hrudník a pod ním se rýsovaly náznaky dokonale vypracovaných prsních svalů. Půlelfové jsou zkrátka extrémně atraktivní bytosti. A i když nikdo nevěděl, že je Lee v souladu se starým proroctvím se mnou zasnoubený, všichni věděli o tom, jak moc o mě usiluje. Nijak se s tím netajil. Což pro mě bylo dost lichotivé.

Phyllis protočila oči. „Vrať se na zem, Feli. Když tady před tři čtvrtě rokem začínal, držela sis ho od těla, co to šlo. A teď se pomalu začínáš chovat jako Felicity.“ Když viděla, že se křením, dodala: „Strattonová. Myslím Felicity Strattonovou.“

„No tak jo, možná jsem se ocitla ve stadiu profesní slepoty. Mohla bys mi tedy dát ohledně Ruby nějaký tip?“

Znovu jsem pohlédla Rubyiným směrem, jen abych viděla, že se zrovna duchem nepřítomná snaží nabrat bramborovou kaši propiskou. Nebylo to poprvé. Jayden do ní maličko šouchl, ale Ruby se dloubala propiskou v kaši dál. Začínalo to být divné. Obvykle na Jaydenovy šouchance reagovala. Takhle mimo ještě nikdy nebyla.

„Tak jo, už to chápu,“ řekla jsem zamyšleně.

„Chová se tak od minulého čtvrtka,“ vysvětlila mi Phyllis. „Při angličtině se chtěla převlékat, protože si myslela, že máme tělák. A při výtvarce začala malovat.“

Zvedla jsem tázavě obočí.

Phyllis zasténala. „Teď zrovna pracujeme s hlinou. Ty jo, ty už jsi z toho týpka vážně celá vedle!“

„Ruby, přestaň,“ řekla rázně Nicole a sebrala Ruby upatlanou propisovačku. Kolem úst měla Ruby modré čárky.

Vypadala, jako by se zrovna probudila. „Co se děje?“

„To nám řekni ty,“ opáčila Phyllis. „Co to s tebou je? Sice býváš duchem nepřítomná už celé roky, ale takhle zlé to ještě nikdy nebylo.“

Ruby se podívala na propisovačku ležící vedle jejího talíře. Vytréštila oči. Z ničeho nic se rozplakala a vyběhla z bufetu ven.

Nechápavě jsme za ní zůstali koukat.

„Tak moc zlé to zase nebylo,“ řekl Corey rozpačitě.

Pohlédla jsem na Leea. Vypadal nevzrušeně. Sice se tvářil trochu soucitně, ale vůbec ne bezradně jako my ostatní.

„Já jdu za ní,“ zamumlala Phyllis a vstala. „Ne, vy tu zůstaňte,“ řekla, když jsme se ji s Nicole chystaly doprovodit. „Myslím, že to už by na ni bylo moc.“

Klesly jsme zpět na své židle. Následující hovor byl pořádně prkenný. Ruby sice byla vždycky trochu bezhlavá, ale za celých osm let našeho přátelství jsme nezažili, aby se přestala ovládat. To nás pořádně vylekalo.

Když zazvonil konec přestávky, všichni jsme si oddechli.

Před hodinou angličtiny jsem se chtěla Leea zeptat na jeho poznámku ohledně plavání. Bohužel mi to překazila naše školní krasavice Felicity Strattonová. Usadila se Leeovi na klíně – zády ke mně, která jsem seděla těsně vedle – a pohládila ho po tváři.

„Lee, drahoušku, už máš na sobotu nějaké plány?“

Nehodlala se vzdát. Nikdy. Ptala se ho takřka každý týden a po každé dostala košem, protože pokaždé podnikal něco s námi. Ale dneska bude mít možná doopravdy šanci.

„Jdeme se s Fay koupat do Kingfisher Leisure Center,“ řekl Lee. Překvapeně jsem vzhlédla. „Ale přece jsi...“

Pod stolem jsem dostala kopanec do nohy.

Felicity se k němu okamžitě začala tulit. „Ach, tam už jsem nebyla celou věčnost. Jsem si jistá, že jsi skvělý plavec.“ Polechtala ho prsty na hrudníku. „Půjdu taky a můžeme vyzkoušet saunu. Prý je to tam pěkné.“

Lee na mě prosebně pohlédl koutkem okem.

V tu chvíli přišel Paul. Sedl si na sousední stolek a plaše se na mě usmál.

„Sauna je dobrý nápad,“ pronesl svým přeskakujícím hlasem. „Prý dokonale uvolňuje.“

„Což o to,“ připustila jsem. „Ale do žádné sauny už nikdy nepůjdu. S nikým z vás.“

Lee posunul Felicity na svém klíně, aby na mě pořádně viděl. „Kdy jsi prosím tě byla v nějaké sauně?“

Teď se na mě zvědavě otočila i Felicity.

Pohlédla jsem Leeovi do očí a myslela na ten překrásný den, kdy mě Ciaran odvedl do starověkého Říma, kde jsme navštívili Diokleciánovy lázně.

Lee vykulil oči a tiše pronesl: „Tak takhle je to.“

Felicity i Paul se nechápavě dívali ze mě na něj a zase zpátky.

„Ty jí snad umíš číst myšlenky nebo co?“ zeptala se nedůvěřivě Felicity a stoupla si. Bylo to snad poprvé za celou dobu, co se znali, kdy se od něj Felicity odpoutala dobrovolně.

Lee se na ni co nejkouzelněji usmál. „To je ale nápad. Kdybych uměl číst myšlenky lidí kolem sebe, tak bych buď spekuoval na burze, nebo chodil do kasina.“

„To je fakt,“ připustila a před jeho úsměvem se doslova roztékala. Kdyby jí teď chtěl Lee prodat životní pojistku, podepsala by ji. Zaručeně.

Paul mě znovu oslovil. „Nechtěla bys po tom plavání zajít ke mně?“

„Člověče, Paule, ty jsi ale trubka, vždyť chodí s Richardem Cosgrowem. Proč by se zahazovala s tebou?“ setřela ho Felicity svým typickým jízlivým způsobem.

Paul vykulil oči a zavřel pusy. Než jsem se stačila zeptat, odkud ví Felicity o mém přátelství s Richardem, přišel pan Sinclair a všichni zajeli na svá místa.

Co jsi dělala s mým bratrancem v sauně?

Polekaně jsem sebou trhla. Slyšela jsem v hlavě Leeův hlas, přestože se jeho rty ani nepohnuly. Pohlédla jsem na něj. *Tak ven s tím. Jak to, že slyším tvé myšlenky?* pomyslela jsem si.

Usmál se, ale už bylo ticho. Kde nic, tu nic. Lee si povzdychl a naškrábal na kus papíru.

To je taková věc mezi Leem a Felicity.

Znovu jsem se na něj podívala. *Myslíš, že je to proto, že jsme jeden druhému určeni?* (Nanejvýš praktické, stačilo, když si to myslím a nemusela jsem nic psát.)

Přikývl. Znamenalo to, že jsme doopravdy určeni jeden druhému?

Dokázala jsem číst a slyšet pouze jeho myšlenky, ale nikoho jiného. Ciaran to se mnou poměrně dost dlouho trénoval – ale marně. Vždycky to byly pouze Leeovy myšlenky, ale ne pokaždé.

Proč tě slyším jenom někdy?

Nevím to přesně. Jen to tuším.

Ven s tím!

Slyšíš mě jenom tehdy, když jsi v určitém emočním rozpoložení myslí. Takže, jak to bylo s tou saunou?

Co by s ní mělo být? Strávila jsem překrásný odpočinkový den.

S MÝM BRATRANCEM JDEŠ DO SAUNY, A MĚ ODMÍTÁŠ?

Ani to nemusel psát. Naprosto zřetelně jsem to slyšela ve své hlavě. A najednou mi to došlo. Ne že *já* musím být v nějakém citovém rozpoložení myslí, abych ho slyšela, ale *on*. Ulevilo se mi, že

jsem na to konečně přišla. Zrovna když jsem ho chtěla uklidnit a vysvětlit mu, že tam byly oddělené sauny pro muže a ženy, rozlétly se dveře do třídy.

Jako by mi žaludek poskočil v útrobách o kousek níž. Teď bych snad raději byla s Leem v sauně, než abych vzdorovala tomu, co se na mě chystalo.

Uprostřed vyučování se do třídy vrátil Ciaran Duncan. Většina dívek se okamžitě narovнала a téměř každá začala potřásat vlasy nebo si olizovat rty, aby vypadaly plnější. Včetně Tonyho Loughlina, o kterém všichni věděli, že je jinak orientovaný.

„Bernarde, potřebuji mluvit s Felicity Morganovou,“ řekl Ciaran otočený k panu Sinclairovi.

Pan Sinclair na něj zůstal překvapeně koukat. „Nepočká to až po hodině? Zrovna jsme uprostřed důležitých příprav na čtvrtletní písemku, která se bude psát příští týden.“

Ciaran zavrtěl hlavou. „Je to vážně důležité.“

Nejradši bych se schovala pod stůl nebo ještě lépe za Leea.

Oči všech mých spolužáků se stočily od Ciarana ke mně. Uvědomovala jsem si, že mám úplně rudé tváře a že mi začíná selhávat deodorant.

„Felicity?“ Ciaran natáhl mým směrem ruku.

Cítila jsem, že se mu Lee hodlá postavit. To by bylo nanejvýš nerozumné. Vždyť Ciaran na téhle škole pracoval jako učitel. A Lee je „pouze“ student.

Krátce jsem se na Leea podívala. *Žádná sauna. Slibuji.*

To ho ovšem ani trochu neupokojilo. Věděl, že mezi mnou a Ciaranem k něčemu došlo. Ciaran dal ze svého místa učitele na Horton College výpověď a já jsem s ním přerušila kontakt. A snažila se zapomenout na vše, co se odehrálo ve sklepení vedle stanice metra.

Ale vzhledem ke stávajícím okolnostem to v tomto okamžiku nebylo možné. Raději jsem vstala a šla za panem Duncanem dřív, než Leeovi něco neúmyslně prozradím.

Zavřel za námi dveře a pohlédl na mě. Zůstala jsem stát asi metr od něj. Ruce jsem měla zastrčené v podpaždí.

„Ignorovala jsi moje telefonáty. Chci s tebou jenom mluvit. A byl bych raději, kdybych to býval mohl zařídit méně nápadně.“

„Jenom mluvit?“ zeptala jsem se.

„Jen mluvit,“ ubezpečil mě. „I když bych byl mnohem radši, kdybychom mohli jet ke mně domů. Tam bychom byli v bezpečí před vyzvědači.“

Ztuhla jsem.

„Prosím, Felicity. Pojedeme metrem, jestli chceš. Nechci tě unést.“

Přemýšlela jsem. Kdyby se mi něco stalo, Lee bude vědět kde a u koho jsem.

„Felicity. *Prosím.*“

Zhluboka jsem se nadechla. A pak jsem přikývla.

ROZHOVOR

Seděla jsem v Ciaranově malém obývacím a cítila otřesy souprav metra projíždějících kolem. Šálek s čajem na podnosu přede mnou se chvěl. Když člověk bydlí hned vedle stanice metra, nelze s tím nic dělat.

Teď když jsem znala jeho tajemství, došlo mi, proč si Ciaran vybral zrovna tenhle dům. Přestože je agentem EISS, Elf Intelligence Secret Service, a má tak k dispozici neomezenou zlatou kreditní kartu, bydlí v laciné čtvrti v jednom z nejneoblíbenějších míst z celého Londýna. Rozlehlá jeskyně ve sklepě nacházejícím se těsně vedle kolejí metra mu zjednodušovala jeho proměnu. Bylo tam vedro a soupravy metra uhánějící za tenkou stěnou přehlušovaly jeho dračí řev.

Nyní seděl proti mně, v ruce držel skleničku něčeho ostrějšího. „Řekni něco, Felicity,“ zamumlal.

Takhle nesmělý obvykle nebýval. Naopak, jako učitel dějepisu na Horton College se vůči svým žákům – tedy i vůči mně – choval velmi autoritativně. Jeho sebevědomí vycházelo z jeho téměř dvou- tisíčetých životních zkušeností. Tolik mu ve skutečnosti bylo let, i když vypadal, že se před nedávnem přehoupł přes třicítku. Nervozita se k němu vůbec nehodila. Proto jsem neměla tušení, co bych měla říkat. Kvůli němu i kvůli své vlastní nervozitě.

„Já chápu, že jsi potřebovala čas, aby ses s tím vším srovnala, ale jsem to pořád já.“ Otáčel skleničkou v ruce, jako by měl strach. Strach ze mě? Z mé reakce? „Já jsem si to nevybral. Narodil jsem se tak. Mám v sobě zkrátka tu krev. Teoreticky je to stejné, jako když člověk podědí blond vlasy nebo modré oči.“

Podívala jsem se na něj a s despektem jsem zvedla jedno obočí. „Samozřejmě že jsem z poloviny elf. Ta druhá polovina je lidská – tedy skoro. Sakra, Felicity, já jsem z toho tvého mlčení strašně nervózní. Řekni už konečně něco!“

Ještě jsem neřekla ani slovo. Co bych měla říkat? V hlavě mi opět naskočily výjevy z jeho přeměny, na které jsem se snažila poslední dny zapomenout, a promítala se mi naše nejrůznější setkání. Včetně toho, když se objevil v osmém století. To bylo o Vánocích. Přibližně před třemi měsíci. „Proto jsi mě nechal v osmém století v Germánii unést?“ špitla jsem nakonec.

„Nejen proto,“ přiznal bez lítosti. „Taky jsem chtěl zjistit, kde jsou Panovy insignie.“

Oněměla jsem údivem nad tím, jak dokáže být bezcitný. „Jak to mám asi vědět?“

„Podle prorocství jsi s těmi insigniemi v těsném spojení. I když nejsou přímo v tvé bezprostřední blízkosti, tak elfové stejně jako dračí jsou chtiví se jich zmocnit. A ty jsi ta, která je viděla jako poslední.“

„Nikdy jsem je neviděla,“ namítla jsem prudce.

„Ne vědomě. Ale zmizely v den tvého narození. Ten únos jsem zařídil, abych zjistil, co víš a co umíš. V první chvíli jsem si myslel, že nejsi ta pravá, ale pak jsem v tvých očích spatřil tu vizi. Vzpomínáš si? Když jsme v Germánii společně leželi u ohně, všiml jsem si v tvých očích té vize. Spatřil jsem zeď, před kterou leželo cosi, co připomínalo helmu. Ale muselo to být něco jiného. Jedna z Panových insignií. Cítil jsem skrz tvé oči její vibrace. Od té doby čekám na to, že se proměníš, nebo... budeš vypouštět kouř nebo uděláš něco, co je pro nás, dračí děti, typické. Svůj elfí původ už jsi potvrdila schopností cestovat v čase.“

„Já jsem věděla, že jsi mě nechal unést ty. Řekl mi to Karel. A ta rána do hlavy pořádně bolela,“ vyčetla jsem mu.

„Ti chlapi na to šli drsněji, než jsem čekal. Ale ty ses moc urputně bránila.“

„Tím mi jako říkáš *Promiň, Felicity, už se to nikdy nestane. Já to napravím?*“

Ciaran si povzdechl. „Před tvýma očima jsem se proměnil v draka a ty čekáš na omluvu? To je všechno, co tě v tuhle chvíli zajímá?“

Inu... pár otázek by se našlo. „Kdo všechno o tom ví?“

„Nikdo. Nevěděli o tom ani moji rodiče.“

Nevěřící jsem si odfrkla a pomyslela si: *A co tvoji šupinatí kámoši?*

Přečetl si otázku v mých očích. „Když se setkávám se svým prostředníkem, tak jsme oba proměněni v draky. Neznám jeho skutečné jméno a on nezná moje.“

„A co Lee?“

„Zbláznila ses? Je to kancléřův syn. Lee se o tom v žádném případě nesmí dozvědět. Byli jsme vychováni na Avalonu, kde se už tisíce let tvrdí, že draci jsou úhlavními nepřáteli elfů. Lee je agentem až do morku kostí. Bez váhání by mě vydal.“

Od té doby, co Leea věznil a mučil drak, se moje mínění o nich zaručeně nezlepšilo. Ten drak ho chtěl zabít. A kdybych Leea včas nenašla, tak by to udělal. „Lee je agentem jen proto, že si může hrát na Jamese Bonda. Především s chutí využívá svůj šarm a to, jak působí na ženy.“ Vzápětí jsem se kousla zevnitř do tváře. Proč jsem to řekla? Něco takového jsem si možná kdysi myslela, do té doby, než jsem se dozvěděla vše ostatní. Ale teď už tomu tolik nevěřím. Ne po tom všem, s čím se mi Lee svěřil v té jeskyni. Jenomže to jeho sdělení mě znejistělo a přimělo udržovat si od něj odstup.

Ciaran si četl v mých očích a slabě se pousmál. „Felicity, ty přece moc dobře víš, že na něj máš zvláštní vliv.“

„Jo, díky moc, že mi připomínáš moje vnucené zasnoubení. Překonali jste vy, elfové, vůbec někdy středověk?“ Rychle jsem se napila čaje. Byl hořký. Stejně jako mé rozpoložení. „Uvědomuješ si, že si připadám jako žena z doby renesance? Ty už odmala věděly, že se provdají za nějakého zhyralce a nemůžou proti tomu vůbec nic dělat.“

„Většina z nich to svým nevěrným manželům oplácela stejnou mincí.“

Protočila jsem oči. To ho nenapadne nic lepšího? „Zapomněla jsem, kolik je ti let. Vždyť ty jsi historii přece *prožil*.“ Zopakovala

jsem větu, kterou mi vmetl, když nastoupil první den na naši školu jako můj učitel dějepisu.

„Jsem rád, že už jsi zase ve formě,“ prohlásil Ciaran suše. „Tak jak je to s tebou? Kdy ses poprvé proměnila?“

Postavila jsem šálek na stůl a udiveně se na něj podívala. „Ale já jsem se nikdy neproměnila.“

Ciaran na mě pochybovačně pohlédl.

„Ne, vážně ne. Já nejsem dračí dítě.“ Nikdy jsem *nebyla a nejsem* dračí dítě! Ani to nejde. Ta obluda Reggie Raik, která věznila Leea, mi naznačovala něco podobného. Poté jsem se snažila na sobě objevit jakýkoliv náznak – šupiny, kouř při výdechu nebo ostré špičáky, ale kde nic, tu nic. Dokonce nemám ani žádné mateřské znaménko divného tvaru – kromě běžných pih.

„Ale no tak, Felicity, ty máš přece taky dračí krev. Cítil jsem to. Když...“

Všimla jsem si, jak mu poskočil ohryzek. Zachvěla jsem se a nedokázala jsem to skrýt. Tím „když“ mínil okamžik, kdy se přede mnou proměnil v draka. Měl obrovitý rozeklaný jazyk vzbuzující strach. Připomínal jazyk varana, ale byl mnohem větší, nebezpečnější. „Ale já jsem se ještě nikdy neproměnila. Jak to vlastně funguje? Je k tomu nutný nějaký rituál?“

„Zapotřebí je horko,“ odpověděl klidně a znovu se napil zlatavé tekutiny ze své skleničky.

To nebylo nic nového, ale v hlavě se mi rozezněly poplašné zvonky. „Ta sauna u tebe v kabinetu,“ sykla jsem.

Přikývl. „Protože jsem nevěděl, jestli při proměně potřebuješ pomoc, tak jsem si říkal, že tě podpořím.“

„Ve škole?!“ Zděšeně jsem si vybavila malou místnost bez oken, ve které měl svůj učitelský kabinet.

„Kdyby to začalo, vrátil bych tě zpátky,“ pokoušel se mě uchlácholit. Pronikavě se na mě podíval. „Myslel jsem, že už jsi proměnu absolvovala a dokážeš se ovládnout.“

Zavrtěla jsem hlavou. On se mě vážně snažil ve škole mezi všemi studenty proměnit v draka. Co kdyby se mu to povedlo? Kdybych se

nedokázala ovládnout? Znovu jsem se zachvěla a byla jsem šťastná, že to nefungovalo.

Nějakou dobu jsme mlčeli a dopili své sklenice. Občas jsem zaslechla zvuky metra projíždějícího pod zemí. Skelničky pokaždé tiše zacinkaly.

„A toho dne ve starém Římě? Odvlekl jsi mě do Diokleciánových lázní, abych strávila v horku delší dobu a případně se proměnila tam?“ Byla jsem bezmezně rozčarovaná. Ten den byl jeden z nejhezčích, které jsem kdy zažila. Ale všechno to byl jen prostředek k dosažení cíle.

Ciaran na mě pohlédl a rázně zavrtěl hlavou.

„Ne. Vážně ne. Opravdu jsem to udělal jen pro tebe.“

Pochybovačně jsem přimhouřila oči. Ale zdálo se, že to myslí upřímně.

„Opravdu nemáš...?“ začal po chvíli opět Ciaran.

Tázavě jsem se na něj podívala.

„No, na zádech. Znaménka. Můžu se podívat?“

Nezúčastněně jsem pokrčila rameny, otočila se a vyhrnula si tričko. Ciaran se postavil za mě. Cítila jsem, jak mi prsty zlehka přejíždí kůží.

„To je...“ Jeho hlas byl uctivý a udivený.

„Co?“ zpozorněla jsem. „Co je tam?“

„Zvláštní. Nic tam není. Jen dvě maličká mateřská znaménka. Ani stopy po bradavicích. Pozoruhodné. Nanejvýš podivné. Já jsem to *cítil*.“

Znovu se posadil.

A já se zvedla. Pohled na nástěnné hodiny mě upozornil, že už je po vyučování. „Už půjdu. Lee si bude určitě říkat, kde jsem. Co mu mám říct? Bude se mě ptát, když jsi mě přede všemi vytáhl z vyučování.“

Ciaran také vstal, přešel k příborníku u stěny a vyndal cosi ze zásuvky. Podal mi pomačkaný kousek látky.

„Dej mu tohle. Našel jsem to na hradě Urquhart, když jsem tam vyšetřoval Monahanovu smrt. Až doteď jsem to tajil.“

Rozbalila jsem látku. „To je skořepina z vejce?“

Nedůvěřivě jsem si úlomek prohlížela. Byl těžký. Asi jako podšálek, ale velký byl jen jako vizitka. Vnitřní strana byla extrémně hladká a hebká, vnější byla šedá až namodralá s typickými drobnými vroubkami, které na vajíčkách bývají. Poznala jsem to jen podle toho a podle olámaných okrajů.

Ciaran přikývl. „Je to skořepina. Ale nepatří žádnému známému plazovi ani ptákovi. Je to úlomek dračího vejce.“

Bezradně jsem se na něj podívala. „Ale neříkal jsi předtím, že ses narodil?“

„To ano. A přesně o to jde. Jsme dračí *děti*. Rodíme se s tímto genem jako normální lidé. Teprve v poslední třetině puberty se proměna začne zmocňovat našich těl. Už sám Fafnir se od určitého věku proměňoval v draka. A my všichni jsme Fafnirovi potomci.“

„Já vím. To mi vykládal ten drak ve Fingal's Cave. A taky vím, jak se jmenuje. Raik. Reggie Raik. Neříkal jsi před chvílí, že se setkáváte pouze anonymně?“

Ciaran si pohrdavě odfrkl. „Už sis to jméno zadala do Googlu? Je to pseudonym. Raik znamená kouř.“

„Jak to víš?“ zeptala jsem se zmateně.

„Bylo to jméno mého irského dědečka.“

Aha. Tak to chápu, že to ví. Nepřestávala jsem zírat na skořepinu v mé dlani. „Co přesně mám tedy Leeovi říct?“

Ciaran si povzdychl. „Řekni mu, že jsem tu skořepinu našel až teď. Ve skutečnosti na ní stálo tvé jméno.“

Moje jméno? Poplašeně jsem si znovu prohlížela skořepinu ze všech stran. Nikde jsem nic neviděla.

„Smyl jsem ho,“ přiznal Ciaran. „Lee může ten úlomek předat Radě koruny. Klidně mu o tvém jméně na něm pověz.“

Vydechla jsem. Kdyby si Rada koruny spojovala mé jméno s další vraždou, nebyla bych už nejspíš naživu.

„Přesně tak,“ souhlasil Ciaran s mými myšlenkami. „Ale Lee by to měl vědět. Aspoň tohle. Nechá si to pro sebe, ale zároveň bude vědět, proč jsem s tebou chtěl mluvit o samotě. Ale o té příhodě s proměnou mu raději nic neříkej. Dokážeš před ním skrýt své myšlenky?“

Polkla jsem. Až do téhle chvíle jsme všechny vzpomínky zaplašila. Ale teď, po našem rozhovoru, byly opět skutečné. Znepokojivě skutečné a nedaly se dál ignorovat. „Já nevím,“ přiznala jsem tiše. *Ale pokusím se o to, jak nejlépe umím*, dodala jsem v duchu.

Uvážlivě přikývl. „Děkuji.“

Stála jsem u dveří trochu nerozhodně. Vypadal tak – zranitelně. Najednou jsem si uvědomila, jak těžký úděl vlastně má. Nikdy se nemohl nikomu svěřit. Stále musí žít se svým břemenem. To *stále* mohlo u draka či elfa znamenat *proklatě* dlouho.

„Co je, Felicity? Na co myslíš?“

Zvedl oči a pohlédl na mě. Vypadal strašně ztraceně a nešťastně. Ten nezdolný Ciaran, vždy silný a udatný chlapík, kterého nikdy nic a nikdo nevyvedly z míry.

Zhluboka jsem se nadechla a přehnaně obviňujícím tónem jsem řekla: „Viš, Ciarane, co se týká fantasy bytostí, vždycky jsem si přála vášnivého sexy upíra. Někoho jako je Edward Cullen nebo Damon Salvatore. A jak jsem dopadla? Mám kolem sebe přerostlé plazy a namyšlené špičaté uši.“

Povedlo se mi tím vyčarovat na Ciaranově tváři úsměv. „Hlavně netvrď, že nejsme sexy. Mám ti připomenut tu hru během mé hodiny?“

Zamračila jsem se. Tenkrát reagoval Ciaran hodně podrážděně. Moji kamarádi se se mnou vsadili: Pokaždé, když Ciaran vyslovil slovo *mučení*, musela jsem hlasitě vykřiknout *sexy*. Ciaranovi to legrační nepřipadalo. Právě naopak.

„Ty můžeš. Myslela jsem, že o tom *já* už nikdy nesmím mluvit,“ odpověděla jsem.

Zakřenil se. „Pohotová jako vždycky. Promiň mi prosím ten únos v Germánii. Napravím to.“

Zvedla jsem jedno obočí a prohlížela si své nehty. „Věděla bych jak.“

Pozorně se na mě podíval. „Poslouchám.“

„Už nikdy nebudu po škole! A neměla bych vůbec nic proti dalšímu dnu strávenému v římských lázních.“

OHNIVÝ KAMENNÝ KRUH

Když jsem vyšla z Ciaranova domu, seděl přímo naproti němu v poliční kavárně Lee. Vyděšeně jsem na něj zůstala koukat. Chtěla jsem jít domů, abych celý rozhovor s Ciaranem nějak vstřebala. S Leem jsem nepočítala.

Když jsem ho uviděla, moje první myšlenka byla: Dokážu před ním zatajit Ciaranovu proměnu?

Lee vytřeštil oči. Bylo to vidět na dálku. Stačilo, že pohlédl do mých očí a ve stejném okamžiku jsem Ciarana prozradila. Dokázal přecháznit mé myšlenky i přes ulici.

Sakra, sakra, sakra.

Otočila jsem se a utekla jsem do metra. Když jsem uslyšela rachocení a houkání odjíždějící soupravy, trhla jsem sebou. Už nikdy nebudu moci slyšet tyhle zvuky, aniž bych okamžitě nemyslela na šupinaté obří ještěry. Nejspíš se budu od téhle chvíle už navěky ptát, jestli to je doopravdy metro, co způsobuje ten hluk, nebo jestli se někde v přilehlé jeskyni zrovna někdo neproměňuje v draka.

„Fay!“ Mým tělem projel elektrický výboj. Lee mi svíral paži. „Prosím, řekni, že to není pravda.“

Asi by mě hodně překvapilo, kdyby aspoň jednou respektoval mou potřebu soukromí. „Co tady děláš? Proč jsi mě sledoval?“ zeptala jsem se vyčítavě.

Podíval se na mě poněkud zmateně. „Protože mi přišlo divné, že s tebou chce Ciaran mluvit.“

„Poslední dva měsíce jsem s ním mluvila často sama. Trénoval se mnou magii,“ řekla jsem dotčeně.

„Ale ne během vyučování,“ opáčil. „Ale to je teď vedlejší. Co má k čertu ta věc s Ciaranem znamenat?“

Spěšně jsem odvrátila pohled, protože se mi opět vybavil proměňující se drak. Bohužel jsem nebyla dost rychlá.

Lee zbledl. „Takže je to pravda?“ zašeptal. „Ciaran?“ Zdalo se, že si potřebuje sednout.

„Co budeš dělat?“ zeptala jsem se sklíčeně.

„Musím to ohlásit.“

„NE!“

Lee se chytil za hlavu a vypadalo to, že by si ze všeho nejrádší začal rvát vlasy. Ovládl se patrně jen díky mnohaleté sebekontrolě. Protože když zvedl svou hustou hřívu, vykoukly špičky jeho uší.

„Pojďme někam, kde nás nebude nikdo rušit.“ Popadla jsem ho za paži a vlekla ho směrem ke kolejím metra.

Lee se vzpamatoval. „Nesmysl. Přijel jsem autem.“

Takže jsme ze stanice metra zase odešli. Ale před námi už nebyla Whitechapel Road.

Stáli jsme na pobřeží. Uprostřed kamenného kruhu z obrovských balvanů. A aby toho nebylo dost, kameny kolem nás vzplanuly.

„UTÍKEJ!“ vykřikla jsem, chytila Leea za zápěstí a navzdory elektrickému výboji jsem ho nepustila. Rozběhla jsem se mezi kameny směrem do vnitrozemí. Už jsem tady byla. Tenkrát planoucí kameny uhasila obrovská vlna – a celou mě promáčela.

Podářilo se nám vyškrábat na útes, když se přes hořící kameny převalila vlna. Ale stejně nám zmáčela nohy.

Vzápětí jsme opět stáli na Whitechapel Road v Londýně a objímali jsme silniční zátaras. Oba dva jsme měli zmáčené nohy a mokré boty.

Po chvíli jsme seděli v Leeově autě, zuli si boty a bosky jsme projížděli Londýnem. Když se Lee zrovna nedíval před sebe na silnici, zíral na mě.

„Kam chceš jet?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Někam, kde nás nebude moct nikdo odposlouchávat.“ Zastavil na červenou a znovu se otočil ke mně. „Odkud jsi znala to místo?“

Vyprávěla jsem mu o mém posledním překvapivém skoku v čase před několika týdny, když byl ještě v zajetí.

Znovu jsme se rozjeli.

„Proč jsi tak vyděšený? Co je s tím místem?“

„To byl ohnivý kamenný kruh,“ odpověděl, jako by tím bylo řečeno všechno.

„Aha. *Ohnivý kamenný kruh*,“ zopakovala jsem ironicky.

Lee mou uštěpačnost přešel a zastavil v odstavném pruhu kousek za centrem města.

„Emirates Stadium?“ zeptala jsem se udiveně při pohledu z okénka.

„V muzeu Arsenalu nás nikdo rušit nebude.“

„V autě nás taky nikdo neruší,“ namítla jsem.

„Musím se hýbat.“ Vystoupil a teprve v tu chvíli si očividně uvědomil, že je ještě pořád bosý.

Nazuli jsme si mokré studené boty a Lee zaplatil u pokladny vstupenky do muzea. Nacházelo se ve sklepních prostorách správné budovy fotbalového klubu Arsenal a skutečně jsme tam byli sami. Hlídač seděl nahoře, na začátku schodiště.

Lee došel do jednoho z nejvzdálenějších koutů, kde nás od okolí oddělovaly vitríny s vystavenými poháry. Bylo to doopravdy místo, kde se dalo nerušeně hovořit. Na moderní ploché obrazovce byly k vidění nejslavnější klubové góly, stěny zdobily veliké plakáty s postavami hráčů.

„Ohnivý kamenný kruh je legendární,“ řekl Lee a pevně mi pohlédl do očí. „Většinou se objevuje krátce před bezprostředně hrozcím nebezpečím. Objevil se, když se k moci dostal Hitler, když byl v Sarajevu zastřelený rakouský následník trůnu a předtím se objevil krátce po vypuknutí Velké francouzské revoluce, a ještě předtím, když propukla obrovská morová epidemie, která ve čtrnáctém století zahubila třetinu evropského obyvatelstva.“

Posadila jsem se na malý výstupek vedle vitríny.

Lee začal po úzké chodbičce pochodovat sem a tam. „Jak vidíš, všechno to byly historické události se strašlivými následky. *Musím* Ciarana nahlásit Oberonovi. Třeba tu blížící se katastrofu ztělesňuje on.“

Vyděšeně jsem se na Leea podívala. „Ne. Prosím ne. Byl by to Ciaranův rozsudek smrti.“

Lee si povzdechl a přikývl. „Je to drak. Zná příliš mnoho našich plánů. A je očividné, že je to zrádce. Že zavraždil hlídače. A podle všeho má na svém kontě i tu vraždu jedem v Česku.“

„Ne, tomu nevěřím,“ namítla jsem důrazně. „Za tu dobu už znám Ciarana poměrně dobře. Nedokážu si představit, že by někoho zavraždil tak brutálním způsobem.“ To jsem si možná myslela po Germánii, ale od té doby jsem v jeho společnosti strávila spoustu času. Ciarana by si člověk sice neměl zneprátenit, ale v žádném případě nebyl úskočný. Jeho pocity jsem pokaždé poznala už zdálky. Ciaran nebyl herec. „Oberonovi ani Radě koruny nic neříkej. Ciaran se svěřil mně. A já mu věřím. Možná jsem měla zpočátku nějaké pochybnosti, ale teď už vím, proč se ke mně v Germánii choval tak, jak se choval. Myslel si, že jsem taky dračí dítě. Když ho prozradíš a zabiješ ho, bude to stejné, jako kdybych ho zabila já. S takovou vinou nechci a ani nemůžu žít.“

Lee koukal na obrazovku před sebou a já viděla, jak obrovský vnitřní boj svádí. Na jedné straně je tu jeho bratranec, kterého zná odmalička, na druhé straně existují zásadní informace, že by mohl být oním zrádcem.

„Lee, prosím,“ naléhala jsem. „Nemůžeme aspoň ověřit, jestli jako pachatel vůbec připadá v úvahu? Můžeme přece zkontrolovat jeho alibi na dobu těch zločinů.“

Lee s úlevou přikývl. „To můžeme. Ale jestli mu zjištěné důkazy přitíží, nahlásím to.“

„Děkuji,“ vydechla jsem. Zavibrovala mi kapsa u kalhot. Polekaně jsem sebou trhla. Co když Ciaran už dopředu věděl, že nedokážu udržet tajemství ani pět minut? Třesoucími se prsty jsem vylovila mobil z kapsy.

Byla to Cheryl, Coreyho malá nevlastní sestra, kterou jsem doučovala angličtinu. Za normálních okolností bych hovor nepřijala. S tou malou rozmazlenou mrchou jsem ještě měla nevyřízené účty. Ale zaplavila mě obrovská úleva, že se nemusím střetnout s Ciaranem.

Proto zněl můj pozdrav Cheryl mnohem přátelštěji, než tomu bylo kdykoli předtím.

„Ahoj, Cheryl.“

„Hele, City, přes příští týden v pondělí píšeme písemku z angličtiny. Musíš mi pomoci a vysvětlit mi ty novely, abych dokázala dát dohromady referát. Můžu zítra v pět, ve čtvrtek v pět a v pátek až v šest. To musím ještě jít s Emily pomoci jí koupit něco na sebe na její rande.“

Pokusila jsem se nadechnout tak nenápadně, jak to jen šlo. Ta mi-zerná malá potvora. Od té doby, co ji doučuji, se ke mně chová jako k podřízené. Jen proto, že jsem za doučování placená, mě prudí tak, jak by si to vůči svým zaměstnancům nedovolila ani sama královna.

Okamžitě jsem zavrhla myšlenku, že bych se obrátila na Coreya nebo na jeho mámu. „Lee?“ zeptala jsem se sladce se zapnutým mobilem v ruce, takže Cheryl všechno slyšela. „Měl bys čas doučovat Cheryl angličtinu? Ty dva dny, kdy potřebuje pomoci, musím pracovat v muzeu.“

Na druhé straně jsem zaslechla potlačované zalapání po dechu a vzápětí: „Celý týden můžu v půl páté a navíc i v sobotu dopoledne nebo v neděli, nebo i později, to je úplně jedno. Na čase nezáleží. Přinejhorším půjdu poslední hodinu za školu. A Emily moji pomoc vlastně nepotřebuje.“ Cheryl při mluvení neustále popadala dech.

„Ale neříkala jsi, že můžeš pokaždé až v pět a pak musíš...“

„Zapomeň, co jsem říkala,“ přerušila mě překotně. „Udělá to?“

„Lee, zlato, Cheryl se ptá, jestli bys neměl čas každý den včetně víkendu. A co se času týká, tak se přizpůsobí.“

Lee na mě pohlédl přivřenýma očima. „Ne, drahoušku,“ řekl tak hlasitě, aby to s jistotou slyšela i Cheryl. „Zapomněla jsi, že jdeme na plovárnu?“

„Ach ano, přesně tak, Cheryl, v sobotu to nepůjde. To jsme na plovárně.“

„Tak tedy příští sobotu!“ vyhrkla Cheryl rozčileně.

Lee se usmál, když jsem mu navrhla následující víkend, a zvedl koutek úst. „Nezapomněla jsi, že jedeme na celý víkend na výlet? Mohl bych ti vypomoci maximálně se třemi hodinami během týdne.“

„Kam pojedeme?“ špitla jsem.

Lee se ďábelsky usmál. „Nech se překvapit.“

Na druhém konci telefonu panovalo naprosté ticho.

Pokračovala jsem v Leeově hře. „Cheryl? Lee by ti pomohl. Ale příští víkend to zase nejde. Pozval mě na romantický výlet s noclehem.“

Slyšela jsem, jak hlasitě polyká. „Aha, vy spolu chodíte?“

Teď jsem polkla já. Lee se na mě podíval pohledem plným očekávání.

„Pracujeme na tom,“ řekla jsem Cheryl.

„Aha. Tak to jo,“ odpověděla protáhle. „Takže... čau.“

Zavěsila jsem.

Lee došel ke mně, zastavil se a jednou nohou se opřel o výstupek, na kterém jsem seděla. (Mokrý teniska nahlas zavržala.) Opřel si loket o své koleno a sklonil se ke mně. „No tak tedy... pojďme na tom zapracovat.“

Něžně a zlehka mě políbil na tvář.

NA PLOVÁRNĚ S NYMFAMI

Dny do víkendu se neskutečně táhly. A já se bála. Nebyla jsem si jistá, jestli si Lee doopravdy ponechá Ciaranovo tajemství pro sebe. Ale aspoň se trochu uklidnila Ruby. Po svém útěku z bufetu se jen jednou pokusila zamíchat si kafe právitkem, ale jinak působila dojmem, že se ze všech sil snaží udržet své myšlenky pohromadě. Zúčastňovala se téměř všech rozhovorů. Což bylo na druhou stranu taky neobvyklé, protože většinou prosnila takřka polovinu času. Každopádně trvala na tom, že s námi půjde plavat. A tak jsme v sobotu stáli všichni přesně ve smluvený čas před plovárnou.

Paul sice vykulil oči, když u vchodu spatřil můj doprovod. Ale stejně jako jindy se na něm nedalo poznat, jestli je zklamaný, nebo jestli je mu to jedno. S výjimkou svého psiho pohledu nedával své emoce až extrémně důsledně najevo.

„Hlavně že jsi přišla,“ pošeptala mi Phyllis a mrkla na mě.

Ovšem nedorazil Lee. Nevěděla jsem, jestli mám být zklamaná, nebo jestli si kvůli tomu mám dělat starosti. Ale po dvaceti minutách bylo vše zapomenuto, protože jsme naskákali do vody, navzájem se potápěli a užívali si spoustu legrace. Výjimečně všichni. Dokonce i Paul. I když neustále topil jenom mě.

Ale pak se bohužel dostavila i Felicity Strattonová s – polkla jsem – *Leem*.

Felicity zamířila pod sprchu, kde se svůdně protahovala a kroutila, zatímco si Lee sedl na okraj bazénu. Protahoval si ve vodě nohy, jako by se nemohl rozhodnout, jestli vlezle dovnitř, nebo zase vyleze ven.

„Počkej tady,“ řekla jsem Paulovi a plavala za Leem.

„Já věděla, že neodoláš a budeš chtít to svoje vypracované tělo předvést. A Felicity zas nemohla odolat, aby tě takhle viděla.“

Felicity právě stoupala ladnými pohyby vzhůru na skokanskou věž. V bikinách, které určitě koupila v oddělení FSK 18, měla dokonalou postavu. Kam se na ní hrabala Penelope Cruz. Na konci skákacího prkna poslala Leeovi polibek a poté předvedla perfektní skok po hlavě. Jako by byla na olympiádě.

„Nežaloval jsi Radě koruny, že ne?“ zašeptala jsem.

Lee na mě upřel varovný pohled. „Jistě že ne. Jen nemám rád větší vodní plochy. Neumíš si představit, kolik sebezapření mě stojí tady být.“

„Neumíš plavat, nebo se bojíš vody?“

„Umím plavat. Ale řekněme to takhle: Voda není můj živel.“ Odrazil se od okraje bazénu a hned vedle mě se potopil. Když se ocitl znovu nad hladinou, mokré vlasy přilepené k hlavě odhalily jeho vysoké čelo a navíc mezi nimi vykukly i špičky jeho uší.

„Lee! Tvoje uši!“ sykla jsem a polekaně jsem se rozhlédla kolem, jestli si toho nevšiml ještě někdo další.

Ušklíbl se. „To je jeden z důvodů, proč se nerad chodím koupat.“ Zatřásl hlavou a dlouhé vlasy mu opět uši zakryly.

Těsně vedle něj se z vody vynořila Felicity. „Dáme si závod? Kdo bude první u okraje bazénu?“

„Vyhrála jsem,“ prohlásila jsem suše a plácla jsem rukou na okraj bazénu, na kterém před chvílkou seděl Lee.

Felicity na mě zůstala našťavaně koukat. Lee se zakřenil.

„Samozřejmě jsem myslela závod *k druhému okraji*,“ prohlásila Felicity, aniž bych jí stála za pohled.

„Tak hurá do toho!“ vykřikla jsem vesele a bez ohledu na kyselý výraz v její tváři jsem se vrhla kupředu.

Jako první mě předešl Lee. Nebyla jsem žádná extra plavkyně. Díky dědečkovi jsem se naučila plavat v moři v Cornwallu a v Londýně jsme měli čtyři roky plavání ve škole. To byly všechny mé zkušenosti s plaváním, které jsem měla. Ale plavala jsem ráda.

„Všem vám to nandám,“ vykřikl Corey, který mě nečekaně předešl.

„Nenandáš!“ Přestože se Ruby strašně snažila, Coreyho nedostihla.

Vtom nás k všeobecnému údivu všechny cílevědomě předebral Jayden a u protější strany bazénu byl jako první. Druhý byl Corey, Lee třetí. Felicity Strattonová připlavala jako poslední a tvářila se, jako by ji někdo týral.

„Blahopřeju, Jaydene,“ řekl Lee uznale. „Vážně jsi hodně rychlý.“

„Závidíš? Nebo proč ses s námi nechtěl jít koupat?“ Vedle nás se vynořila Phyllis v očividně dobré náladě.

„Určitě měl zábrany a nechtěl ukazovat to svoje luxusní tělo,“ prohlásila Nicole, která na Leea nepřestala zírat od chvíle, kdy vstoupil na plovárnu.

Lee se pousmál. „Já myslím, že schovávat se nepotřebuje ani jeden z nás.“

Ruby na něj potěšeně mrkla.

„Kde je vlastně Paul?“ zeptala se Nicole a posměšně se zakřenila svým směrem.

„Ale prosím tě. Pořád je někde...“ Chtěla jsem říct, že blízko mě, ale nebyla to pravda. Rozhlédla jsem se a zůstala jsem koukat. Paul si ve vodě povídal s nějakou tmavovlasou kráskou. Měla téměř černé vlasy a až odsud byly vidět její pronikavé zářivě zelené oči. Očividně patřila mezi ženy, které dokážou celou věčnost plavat sem tam se suchými vlasy a když opouštějí plovárnu, vypadají, jako když jdou od kadeřníka. Její vlasy byly naprosto úžasné. Všimla jsem si, že Ruby, Nicole a dokonce i Phyllis v plavkách, které byly sice vcelku, ale extrémně elegantní, myslí na to samé.

„Kdo je to?“ zeptala se zamračená Felicity Strattonová.

„Tohle je Deirdra,“ odpověděl pomalu Lee. Pouze já jsem ve své hlavě slyšela jeho hlas: *A taky je to ten druhý důvod, proč nerad lezu do hlubších vod.*

V tom okamžiku se Deirdra otočila naším směrem. Rázem mi bylo jasné, jak to Lee myslel. Její pohled doslova bodal. Nebylo divu, že měla tak perfektní a suché vlasy. Byla to nymfa.

„To jí ještě nikdo neřekl, že tyhle kostičkované plavky s volány z osmdesátých let už jsou absolutně out?“ Felicity se ani nesnažila ztížit hlas.

Viděla jsem, že se jí to dotklo. Kdo by si na ženě, jako Deirdra všimal bikin? Ta zatím klouzala pohledem z Leea na Felicity. Omluvně se usmála na Paula a připlavala k nám.

„Ahoj Lee.“ Její hlas byl překvapivě hluboký a hrdelní.

„Deidro,“ odpověděl Lee. Všimla jsem si, že pevněji sevřel ne-rezové madlo.

„Tohle bude nejspíš Felicity,“ řekla Deirdra a otočila se k Felicity Strattonové.

„To je ta sestřenice, o které jsi mi říkal, Lee? Ta, co je pokaždé tak vlezlá?“ zeptala se Felicity a nespouštěla z Deirdry oči.

Lee řekl o sestřenici Felicity a mně ne? problesklo mi hlavou.

„To je... jedna známá.“ Lee byl viditelně nervózní. Extrémně nervózní. Začal se škrábat na šiji, jako by ho tam něco začalo úporně svědit.

Deirdra pohlédla na Felicity a já si byla jistá, že se k ní pokouší promlouvat v myšlenkách. Bylo naprosto jasné, za koho Deirdra považuje naši velitelku Hvězdného klubu. Poprvé mě zamrzelo, že Ciaranova výuka ve čtení myšlenek nebyla úspěšná. Moc ráda bych teď věděla, co se děje v hlavách všech přítomných. Přinejmenším Felicityny myšlenky se zřetelně odrážely v dotčeném výrazu její tváře. Atmosféra pořádně zhoustla. Opřela jsem se o okraj bazénu. Tohle bylo tisíckrát lepší než nějaký film v kině. Už mi chyběl jen popcorn. Felicity neměla ani tušení, s kým a čím má co do činění.

„Co tady děláš, Deidro?“ zeptal se Lee ostře.

Aniž by polevila v souboji pohledů s Felicity, odpověděla: „Měla jsem chuť si zaplavat. Už jsem tě dlouho neviděla, Lee. Nejspíš už moc plavat nechodíš. Zabírá ti tvá snoubenka tolik času, že už ti na přátele žádný nezbyvá? Nebo je tak žárlivá?“

Při slově *snoubenka* Felicity Strattonové málem vypadly oči z hlavy. Stejně tak i moji kamarádi stáli s ústy dokořán. A vzápětí se všechny pohledy obrátily ke mně. S výjimkou Deirdřiných. Ta

nespouštěla pohled z Leea. Vůbec se mu to nelíbilo. Objevily se mu snad na čele kapky potu?

Jako první se vzpamatovala Felicity. S vítězoslavně rozzářenýma očima se přimkla k Leeovi. „Lee, drahoušku, půjdeš se mnou do sauny?“ Nejspíš si myslela, že Lee vyprávěl Deirdře něco o svých svatebních úmyslech. A že tou šťastnou nevěstou bude ona.

Lee se na mě zoufale podíval. Ignorovala jsem ho. A to byla chyba. Lee se vyhoupl z bazénu ven. „Jasně, Felicity, pojďme do sauny. Měj se, Deidro.“

Zmateně jsem za nimi hleděla. Vážně chce jít s Felicity do sauny? Vždyť jsou tam všichni... *nazí!*

„Ještě se uvidíme,“ pronesla Deirdra svým hlubokým, temným hlasem.

Ne, když tě spatřím jako první, zaslechla jsem v hlavě Leeův hlas. Stiskla jsem rty a pohlédla na Deidru. Přestala si nás všímat a chystala se odplavat, když vtom se k nám začala blížit blondatá kštica. *Tube* blond hřívu jsem znala.

„Ahoj Mildred,“ vykřikla jsem. Deirdra se na mě poprvé podívala.

„Ahoj Fay, byla bych přísahala, že tu je i Lee.“

„Byl tady. Zrovna odešel s Felicity Strattonovou do sauny,“ vysvětlil Jayden.

„Půjdeme tam taky?“ zeptal se nadšeně Corey a už už vylézal z vody.

Nicole se ho chystala následovat.

„Opovažte se,“ rozčílila se Phyllis. „Já s vámi do sauny zaručeně nepůjdu.“

„Já taky ne. Jak to tak vypadá, Deidro – máš jedinečnou šanci vidět Leea v rouše Adamově,“ navrhla jsem nymfě hlasem mnohem veselějším, než jak jsem se ve skutečnosti cítila.

„Kdo říká, že už jsem ho tak neviděla?“ Deirdřin hlas byl o něco méně chraplavý než předtím.

A jéje.

„To je taky Leeova sestřenice?“

Musela jsem se otočit, abych se ujistila, že se to doopravdy zeptala Ruby, protože promluvila naprosto netypickým nerubyovským tvrdým tónem. Dívala se na Mildred.

„Ehm...“ začala jsem, ale nenapadalo mě, jak bych měla Mildred představit. Naštěstí mi z nouze pomohla sama.

„Lee a já spolu občas pracujeme. Většinou pracuji pro jeho otce a předávám od něj Leeovi zprávy. Pracuje pro něj i Deirdra.“

Ruby pozorovala Deirdru přimhouřenýma očima, rty měla sevřené.

JESTLI NECHCEŠ, ABYCH FELICITY UTOPIL, OKAMŽITĚ SEM PŘIJĎ A POMOZ MI!

Slyšela jsem Leeův hlas tak zřetelně, jako by stál vedle mě a křičel mi do ucha.

„Omluvte mě.“ Vyhoupala jsem se z bazénu ven. „Půjdu tomu našemu Donu Juanovi připomenout, že už budu muset pryč. Slíbil, že mě odveze.“

„Ale jdi ty, jen jsi zvědavá, co tam dělá,“ řekl Corey a cáknul na mě vodu.

Pohlédla jsem Deirdře do očí. „Kdo říká, že to nevím?“

Udělalo mi *tak dobře*, když jsem viděla, jak údivem otevřela pusou a její půvabný obličej získal přihloupý výraz.

„Lee! Za půl hodiny musím být v muzeu, můžeš mě tam odvézt? Slíbil jsi mi to!“ Stála jsem ve dveřích do sauny a rukou si zakrývala oči.

„Klidně se můžeš koukat,“ pronesl Lee za mými zády. „Ale je fajn, že jsi mi to připomněla. Hned přijdu.“

Lee seděl ve vířivce před vstupem do sauny. Felicity se na něj lepila jako opička chápan. „Felicity, drahoušku, musím odejít. Slíbil jsem to Fay.“

Vstal a já si okamžitě zase zakryla oči. Ještě pořád mi stačilo, že jsem jednou viděla svého švagra Jeremyho vyjít nahého z koupelny. Zapomněl, že spím na gauči a hlídám jim dítě, a klidně si – tak, jak ho pánbůh stvořil – sedl vedle mě a chtěl si pustit televizi. Byl to největší šok mého života. Překonalo ho pouze mámino přiznání, že z mých peněz na studia zaplatila své dluhy na finančním úřadu.

„Mám na sobě plavky,“ oznámil suše, a tak jsem ruku z očí zase sundala.

Podívala jsem se na něj s nevinným výrazem ve tváři. „A jak to mám vědět? Vždyť Felicity někde ztratila vršek od plavek. Nejspíš má ta vířivku hodně velkou sílu.“

Vrchní díl plavek ležel na okraji vířivky. Felicity ho se zlostným pohledem popadla. Nedívali jsme se, jak se obléká, ale odešli jsme směrem ke sprchám.

„Díky. Dlužím ti pozvání na oběd. Nebo na večeři,“ pošeptal mi a neúmyslně se dotkl mého ramene. Ve stejném okamžiku jsme oba dostali bolestivou elektrickou ránu. Polekaně jsem uskočila stranou a se zavřenýma očima jsem si mnula bolavé místo.

Když jsem znovu otevřela oči, nacházeli jsme se uprostřed lesa. Přímo před námi stál nějaký muž a mířil na nás lukem připraveným k výstřelu.

CESTA DO MINULOSTI

Něco na nás volal.

Byla jsem zmatená a nerozuměla mu ani slovo. „Heh?“ vyhrkla jsem bez rozmyslu.

Okamžitě napjal tětivu ještě víc. Lee mě odtáhl za svá široká záda. Když se dotkl mé kůže, zase to zabořilo, ale pustil mě, jakmile mě dostatečně skryl.

Vykukovala jsem mu přes rameno. Muž měl na sobě odranou zelenou tuniku nataženou přes hnědé úzké kalhoty a špičaté boty. Ta tunika připomínala spíš pláštěnku a byla úplně jiná než bílé tuniky, které jsem viděla ve starém Římě. Tohle nebyl Řím. Na to tu byla příliš zima. Každopádně okolní les byl zelený a bujný. Odhadovala jsem, že je konec léta. Muž zopakoval své zvolání. Hlasitěji a naléhavěji. Ale stejně jsem mu nerozuměla. Anglicky nemluvil. „Co říká?“ zašeptala jsem tiše.

„Obávám se, že jsme v maléru,“ odpověděl šeptem Lee. Pomalu zvedl obě paže dlaněmi dopředu.

Začínalo se mi dělat mdlo. „Lee?“ Můj hlas zněl trochu pronikavě. „Nemohl bys nás teleportovat zpátky? Stojíme polonazí před ozbrojeným chlapem. Nedělá mi to zrovna dobře.“

„To mě mrzí,“ odvětil Lee nevzrušeně. „Ale ne, nemůžu. Nejspíš tu musíme něco vyřídit. Dokud to nebude hotové, nemůžu vás *teleportovat* zpátky.“

„Lee, vždyť on nám nerozumí! Neříkal jsi, že to jsou vždycky ti zlí? Že těm hodným rozumíme? Mám na sobě jen plavky! Jsou tady divoká zvířata, která vycítí strach? Doufám, že ostatní neviděli, jak jsme se vypařili do vzduchu. Co by si o tom asi pomyslel Paul?“